

Иван Вазов
Друшлявица

Деня, ноця те слушам, че шумиш,
о, Друшлявице хладна,
навремени, като дете хленчиш,
ту смееш се, ту песен пък гласиш,
ту плачеш безотрадна.

По цяла ноц ти слушам аз шумът –
ту стон, ту смях, ту пенье, –
но скръбните ти ноти по пленят,
вълнуват ме, душата ми дробят,
накарват я да стене.

Възкръсват спомените сладки пак,
и прежните страданья,
и болките, останали без ляк...
И много, много спомня в нощний мрак
мечти, тъги, названья...

И плаче тя... И твоят шум тогаз
плач непрекъснат бива,
и сладко е, че в тоя тежък час
поне една душа? се откликва с глас –
дели скръбта? жива!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4325>]